

Θαυμαστή διάσωση τοῦ π. Δημητρίου Γκαγκαστάθη ἀπὸ τὸν Ταξιάρχη Μιχαὴλ (Μπούσιας Χαράλαμπος Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Θαυμαστή διάσωση Ὁσίου Λευίτου π. Δημητρίου Γκαγκαστάθη (κοιμηθέντος στίς 29 Ἰανουαρίου 1975) ἀπὸ τὸν Ταξιάρχη Μιχαὴλ

Ὁ αἰόδιμος καὶ χαριτωμένος ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τὸ σέμνωμα τῆς

ιερωσύνης, τῆς ἀπλανοῦς ποδηγεσίας τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ πολύτεκνος, ἀγαθὸς καὶ ἀπλοικὸς λευίτης τοῦ Πλατάνου (Βάνιας) τῶν Τρικάλων, ἀγαποῦσε καὶ ἔτρεφε ιδιαίτερη εὐλάβεια στὸν Ταξιάρχη μας Μιχαήλ.

Ὁ Πάπα-Δημήτρης δὲν ἦταν κάτοχός τῆς σοφίας τοῦ κόσμου. Μὲ δυσκολίες τελείωσε τὸ δημοτικὸ στὸ χωριό του. Ἦταν βοσκὸς προβάτων καὶ ἀξιώθηκε νὰ γίνει καὶ βοσκὸς ψυχῶν. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε πλήρη ἐπικοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ μας μέσα ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς προσευχῆς, εἶχε μνήμη θανάτου καὶ πόθο ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὅταν ἔκλεινε τὰ πρόβατα στὴν στάνη πήγαινε μὲ δάκρυα κατ' εὐθείαν στὴν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του, στοὺς ἀγαπημένους του Ταξιάρχες, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν χάρη τους, νὰ τοὺς διακονήσῃ, νὰ τοὺς νοιώσῃ κοντά του. Ὅταν δὲν κατόρθωνε νὰ τὸ κάνει, γιὰ κάποιους λόγους ποὺ ἦταν πέρα ἀπὸ τὶς δυνάμεις του, γονάτιζε ἐκεῖ ποὺ ἦταν στὰ βουνὰ καὶ ἔκλαιγε, ζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ συγγνώμη, γιατί βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸν οἶκο Του. Διάβαζε μὲ πολλὴ κατάνυξη βίους Ἁγίων καὶ τοὺς αἰσθανόταν φύλακες, εὐεργέτες καὶ προστάτες, τοὺς ἔνοιωθε δίπλα του. Εἶχε ζωντανὴ τὴν αἴσθησι τῆς παρουσίας τους. Φεύγοντας κάθε πρωί γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ πρόβατα, περνοῦσε πρῶτα ἀπὸ τοὺς Ταξιάρχες, τὸν κοντινὸ στὸ σπίτι του Ναό τους μὲ τὶς κατανυκτικὲς τοιχογραφίες τοῦ 1600, γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ, νὰ τοὺς πεῖ «καλημέρα».

Εἶχε τόση οἰκειότητα μαζί τους, ὥστε ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάει στὸν στρατό, τὸ 1921, καὶ μάλιστα στὸ μικρασιατικὸ μέτωπο, τοὺς προσκύνῃ καὶ τοὺς ἔκανε συμφωνητικὸ λέγοντας: «Σᾶς ζητῶ μία χάρη. Ἐγὼ σᾶς ὑπηρετῶ ἀπὸ μικρὸ παιδί. Καθαρίζω τὰ καντήλια σας, κάνω ὅ,τι μπορῶ. Τώρα ποὺ μὲ καλεῖ ἡ πατρίδα θέλω νὰ μὲ ἐνισχύσετε, νὰ μὲ βοηθήσετε, νὰ μὲ φέρετε πίσω χωρὶς νὰ μὲ ἀγγίξῃ κανένα κακό. Νὰ μὲ φέρετε σῶο καὶ ἀβλαβῆ. Εἶσθε ὑποχρεωμένοι. Καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω. Θὰ ὑπηρετήσω τὴν χάρη σας μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἄς μὴν μοῦ φέρεῖ κωλύματα ἱερωσύνης ἢ στρατιωτικῆ μου θητεία».

Ἐνα βράδυ κάπου στὴν Σμύρνη, τὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια ποὺ κατέληξαν στὴν τραγωγία τῆς καταστροφῆς, ὁ νεαρὸς τότε στρατιώτης Δημήτριος, φύλαγε σκοπιὰ μαζί μὲ ἄλλους δύο συστρατιῶτες του. Τὰ μεσάνυκτα ἔφθασε ἕνα τουρκικὸ ἀπόσπασμα ἵππικοῦ καὶ ἔπεσε πάνω στοὺς σκοποὺς ἀπειλητικὸ. Ὁ πιστὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πατρίδος, ὁ Δημήτριος, προφθάσε νὰ φωνάξῃ:

-Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγε, σῶσε μέ!

Μὲ γρηγοράδα ἔπεσε στὸν διπλανὸ λαχανόκηπο. Μία ἀόρατη δύναμις τὸν ἔσπρωξε καὶ τὸν ἔκανε ἀόρατο. Οἱ Τοῦρκοι γύρισαν ὅλον τὸν κῆπο μὲ τὰ ἄλογα. Ἐνας ἔφθασε μισὸ μέτρο ἀπὸ αὐτόν. Τὸ ἄλογο φοβήθηκε, ἀλλὰ ὁ Δημήτριος προσευχόμενος καὶ καλυπτόμενος ἀπὸ ἀρχαγγελικὴ προστασία ἔμεινε ἀκίνητος.

Μία φωνή ἀπομάκρυνε τοὺς Τούρκους. Οἱ δύο στρατιῶτες, δυστυχῶς, φονεύθηκαν, ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ὁ Δημήτριος σώθηκε καὶ γύρισε σῶος, γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὴν ὑποσχέση του. Νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς Ταξιάρχες ὡς Ἱερεὺς στὸν Ναό τους.

Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1945, ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα τοῦ ἔθνους. Ὁ Πάπα-Δημήτρης μίᾶ Κυριακὴ πρωΐ βλέποντας τὸν κίνδυνο ἐπιδρομῆς κτύπησε τὴν καμπάνα καὶ ἔφυγε πρὸς τὸ διπλανὸ χωριό. Καβαλάρηδες, ὅμως, ἐπιδρομεῖς ἔτρεχαν ὀπίσω του καὶ σὲ μίᾶ στιγμή τὸν περικύκλωσαν. Ὁ ἀγαθὸς λευίτης ἔχοντας ἰσχυρὴ προστασία ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σήκωσε τὰ χέρια ψηλὰ καὶ φώναξε:

-Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, σῶσε μέ, κινδυνεύω.

Ἄμέσως τότε σὰν ἀστραπὴ παρουσιάσθηκε ὁ Ἀρχάγγελος, πλησίασε τὸν ἀρχηγὸ τους, ἔκοψε μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τὰ λουριὰ τῆς σέλας καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν ἀκίνητοι, σὰν νὰ τοὺς εἶχε κτυπήσει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Πῆρε τότε τὸν λόγο ὁ ἀρχηγὸς καὶ τοῦ λέει:

-Παπά μου, νὰ μᾶς συγχωρᾶς. Πήγαινε στὸ καλό. Ἔχεις ἰσχυροὺς προστάτες!

Ἐκτοτε ὁ Πάπα-Δημήτρης πιστὸς στὰ ἱερατικά του καθήκοντα λειτουργοῦσε μὲ εὐγνωμοσύνη ἀπέραντη στοὺς Ἁγίους Ταξιάρχες στὸν Ναό τους. Μάλιστα ἔφθασε σὲ ὑψηλὰ μέτρα ἀρετῆς καὶ ἀξιώθηκε νὰ ἐπιτελεῖ θαυμαστὰ σημεῖα. Ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπειρία καταθέτω τὴν μυροβλυσία τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς κατὰ τὸν καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων. Τὸ θαῦμα μᾶς εἶχε διηγηθεῖ ὁ φίλος του, Ὅσιος Φιλόθεος, ὁ Ζερβάκος, ὁ ὁποῖος καὶ σὲ μίᾶ ἐκδρομῇ ποὺ εἶχε ὀργανώσει μᾶς εἶπε καὶ τοποθετήσαμε βαμβάκια στὴν βάση τοῦ Ἐσταυρωμένου, πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα. Ὅταν τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, ἱερουργούντων τῶν δύο αὐτῶν ὀσιακῶν μορφῶν, τοῦ Πάπα-Δημήτρη καὶ τοῦ Πάπα-Φιλόθεου, τὰ βαμβάκια ἔσταζαν μύρο.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ καὶ μεγάλη ἡ δύναμη καὶ προστασία τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων καὶ μάλιστα τοῦ Ταξιάρχῃ Μιχαήλ, τοῦ «Ἀρχιστρατήγου Δυνάμεως Κυρίου».

Πηγή: agiazoni.gr